

udregner den rigtigt, og derfor er mine Betæneligheder ved at berøve de københavnske Sygekasser 62,000 Kr. blevet meget smaa for ikke at sige helt udviskede. Det ærede Medlem (Stauning) — det er ganske naturligt, at jeg særlig beskæftiger mig med ham, da han er Hovedtaler — argumenterede for den Udtalelse, som jeg har hørt vel mindst 50 Gange, at de københavnske Medlemmer af Sygekasser ikke paa langt nær fik samme Tilskud som f. Eks. Medlemmer ude paa Landet. Naar et Medlem herinde sikrede sig 2 Kr. om Dagen i Sygekassepenge foruden de øvrige Ydelser, vilde et Kontingent af 25 Kr. om Aaret være det almindelige for et saadant Medlem. Af dette Kontingent oppebæres fra Staten 5 Kr. + 2 Kr., det er ialt 7 Kr., hvilket udgør 28 pCt. af Medlemmets Kontingent. Men ude paa Landet med de smaa Dagpenge kræves der, sagde det ærede Medlem, kun 5 Kr. i Kontingent, paa sine Steder ikke engang saa meget, 3—4 Kr. Deraf faas fra Staten en Femtepart, 1 Kr., og saa 2 Kr. pr. Medlem, det er 3 Kr., men 3 Kr. udgør 60 pCt. af det Bidrag, som vedkommende Medlem ude paa Landet selv har ydet til sin Sygekasse. Ergo faar man paa Landet et langt større Tilskud end i Byerne.

Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at det faste Tilskud af 2 Kr., som ydes hvert Medlem af en anerkendt Sygekasse, hvad enten han bor i Farimagsgade, i Aalborg eller i Agger ude ved Vestkysten, oppebærer han, fordi han er Medlem af Sygekassen og ingenlunde af Hensyn til, hvad han selv yder. Disse 2 Kroner kan vel nærmest betegnes som Statens Anpart af de Udgifter, som det i Sygekasseloven paalægges en Sygekasse at yde. Men lad det nu være, hvad det være vil, det er ens for alle. Kun efter de øvrige Ydelser, smaa eller større, maa Kontingentet rette sig, og kræver man store Ydelser af Sygekassen, saa maa vedkommende Medlem sandelig ogsaa selv bære Byrden derved. Derfor har det ærede Medlem ikke Lov til at regne de 2 Kroner med. Naar han procentvis vil udregne, hvad der ydes i Tilskud, har han kun at tage Hensyn til det mere flydende, det, der ydes i Henhold til Kontingentet, og det er en Femtepart, hvad enten man bor det ene eller det andet Sted. Jeg har netop ønsket, at alle skulde behandles ens; det gaar vort Forslag ud paa, som i sit Princip er tiltraadt af Mindretallet. Jeg havde nær sagt, at jeg takker ikke Mindretallet derfor; thi det vilde have været aldeles umuligt at stille sig paa tværs deraf; da det hviler paa et rationelt

Grundlag og i og for sig er aldeles uangribeligt. Det er jo netop det Forslag, der fyldestgør, hvad vi har ønsket, nemlig at alle Sygekassemedlemmer i Danmark skulde behandles ens, hvad enten de bor det ene Sted eller det andet. Man kan, som sagt, hvis man har Lyst til det, kræve større Dagpenge, større Barselhjælp, fuld eller delvis Medicin, men naar man kræver mere end det, Sygekasseloven lover, maa man ogsaa selv betale derfor, Staten skal ikke gøre det. Det er det, vi har ønsket at faa fastslaaet, og det er min Overbevisning, at naar dette Forslag ophøjes til Lov — jeg kunde fristes til at sige, ligegyldigt om det bliver i den ene eller den anden Skikkelse, selv om jeg naturligvis vilde foretrække de 40, 50 og 60 Øre, men Forskellen er jo saa lille, at det ikke spiller nogen nævneværdig Rolle — vil det fremtidig være til Held og Gavn for Sygekasserne.

Overfor det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (J. Andersen) har jeg i og for sig ingen Indvendinger at gøre. Jeg takker ham, fordi han brugte Udtrykket „lovfæstede Grænser“ om det, som man fra anden Side kalder „faste Grænser“. Ja, det er „lovfæstede Grænser“, men det er Grænser, der kan fraviges, og som skønmæssig vil blive fraveget, hver eneste Gang der er Anledning dertil. Jeg vil her gerne gøre en Bemærkning, som jeg før forglemte. Den knytter sig nærmest til Ændringsforslaget under Nr. 2 til § 6. Hvad vi har villet, er dette, ikke at give en Bestyrelse eller en Formand eller en Forretningsfører, eller hvem det nu bliver, uindskrænket Ret til at optage i Sygekassen hvem som helst, uden at erkyndige sig om vedkommendes Formue og Indkomst og uden at have nogen Norm, hvorefter man skal rette sig. Vi har ønsket at fastslaa, at det skal være en Bestyrelse eller et Udvalg eller Formanden eller Forretningsføreren, der kan optage Medlemmer, naar de er under Grænsen, men at de ikke egenmægtig kan gøre det, uanset hvilken Indtægt den paagældende har. Er vedkommende over Grænsen, skal Sagen henvises til Bedømmelse af det i § 9 nævnte Udvalg, som altsaa har Ret til skønmæssig at bedømme, om vedkommende alligevel kan blive Medlem af Sygekassen.

Jeg havde ondt ved at følge det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) i hans Tale. Den var jo, jeg ved ikke, om jeg maa bruge Udtrykket, højtravende, men den laa i alt Fald over, hvad jeg i en Hast kan fatte. Der var dog en Ting, som jeg bed Mærke i. Det ærede